

NICOLE BOYLE RØDTNES

ZOMBIE ZOO

6 · EN SYG VEN

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

★ ★
Alvilda
★

For en måned siden brød zombie-virussen ud. Den dag var jeg med min far på arbejde i zoo. Lige siden har vi været fanget her.

Regeringen siger, at vi ikke må forlade zooen. At det er for farligt. Udenfor er der zombier. De vil gøre alt for at æde os. Og hvis du bliver bidt af en zombie, bliver du selv til en zombie.

HOSTE

Det startede med en hoste. Afia, Samir og jeg var i gang med at muge ud hos aberne. Da Samir bøjede sig ned for at skovle lort væk, hostede han. Jeg tænkte ikke nærmere over det. Det var bare et host. Det gik vel over igen. Men det gjorde det ikke. I stedet begyndte han at hoste mere. Og endnu mere. Og så fik han feber.

Her til morgen er det kun Afia og mig, der fodrer dyrene. Samir kan ikke. Han er for syg. Det føles helt forkert kun at være os to.

Afia siger heller ikke meget. Men jeg kan se, at hun er bange. Hun ved ligesom jeg, at Samir ville gøre hvad som helst for at være her. Så når han ikke er det, så er han syg. Meget syg.

Da vi har fodret dyrene, går vi hen for at besøge ham. Far er hos ham. Han kigger til Samir hver dag. Men der er ikke meget, han kan gøre. Han er ikke læge. Kun dyrlæge. Og vi har ikke mere medicin. Vi brugte det hele i løbet af de første par uger.

INGEN MEDICIN

Samir ligger i sengen. Hans hud brænder, og hele hans krop ryster. Afia holder hans hånd.

”Det er alvorligt,” siger min far. ”Han har brug for antibiotika. Men vi er løbet tør for det.”

”Kan vi ikke skaffe noget mere?” spørger jeg. ”Der er et apotek uden for zoen.”

”Vi kan ikke gå ud,” siger far. ”Det vrimler med zombier.”

”Vi er nødt til at prøve,” siger jeg.

”Milo. Jeg ved godt, at du gerne vil redde din ven. Men det er for farligt,” siger far. ”Det ville Samir også sige.”

Jeg ser på Samir. Nej, det ville han ikke sige. Han ville være klar til at gøre hvad som helst, hvis det var mig.

”Men hvis vi hentede medicinen, ville det ikke kun hjælpe ham,” siger jeg. ”Alle i zoen ville have gavn af den.”

Far sukker.

”Jeg ved det,” siger far. ”Men de andre går aldrig med til, at vi går ud.”

Jeg knytter næverne. Jeg må skaffe den medicin. Også selvom det betyder, at jeg skal stå ansigt til ansigt med zombierne!

Samme aften mødes jeg med Afia oppe på muren. Herfra har vi udsigt over byen. Vi kan se zombierne gå rundt med stive bevægelser i jagten på mad.

”Samir bliver ikke rask uden medicin,” siger jeg.

Afias mund bliver til en tynd streg. Så nikker hun.

”Men vi har ikke noget medicin,” siger hun.

”Det har apoteket,” siger jeg og peger. Vi kan se det heroppefra. Det ligger lidt nede

ad gaden. Det er ikke langt væk. Men fordi der er zombier, er selv et par meter langt.

”Det bliver farligt,” siger hun. ”Og hvis de voksne finder ud af det ...”

”Det sørger vi for, at de ikke gør,” siger jeg. ”Det er ikke første gang, vi sniger os ud.”

”Du har altså en plan?” spørger hun.

Jeg nikker. Selvom det ikke er helt sandt. Jeg har ikke en rigtig plan. Den eneste plan, jeg har, er at redde min ven.

”Okay,” siger hun. ”Alt for at redde Samir.”